

Győri Ítéltábla

Mf.V.30.051/2021/5.

A Győri Ítéltábla mint másodfokú bíróság a Székesfehérvári 2. sz. Ügyvédi Iroda (cím14, eljáró ügyvédek: dr. Bíró Andrea és dr. Horváth Gyula) által képviselt Felperes1 (cím2) felperesnek a dr. Barabás Ügyvédi Iroda (cím18, eljáró ügyvéd: dr. Barabás Zoltán ügyvéd) által képviselt Alperes1 egyéni vállalkozó (cím19) alperes ellen sérelemdíj és kártérítés megfizetése iránt indított perében a Székesfehérvári Törvényszék 2021. napján kelt 72.M.70.223/2020/38. szám alatti ítéletével szemben a felperes által 39. sorszám alatt előterjesztett fellebbezése folytán - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

í t é l e t e t:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

A feljegyzett 49.600 (negyvenkilencezer-hatszáz) forint elsőfokú illetéket és a 2000 (kétezer) forint állam által előlegezett perköltséget, továbbá a feljegyzett 78.362 (hetvennyolcezer-háromszázhatvankettő) forint fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

[1] A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást tekintette irányadónak az alábbiak szerint. Az alperes mint egyéni vállalkozó 2011. évtől üzemeltette a nyári időszakban a cím20 szám alatti strandon létesített „Név1 büfé”-t (a továbbiakban: büfé). Az alperes a büfé működtetésében a helyszínen állandó jelleggel nem vett részt, azonban ott naponta többször is megjelent ellenőrizni, hogy rendben működik-e az egység.

[2] Az alperes, mint megrendelő és az eljárást segítő1 mint vállalkozó között 2018. június 20. napján vállalkozási szerződés jött létre, melynek keretében a vállalkozó a megrendelő eseti feladatokra leadott megrendeléseit teljesíti, munkaerőt biztosít számára.

[3] Az alperes részben tulajdonosa és ügyvezetője a cég1-nek.

[4] tanú3 főállásban pedagógus, a nyári iskolai szünetben, mint pultos-pénztáros dolgozott az alperes által üzemeltett büfében, ő volt az, aki az alperesen kívül irányíthatta a büfében dolgozók munkáját.

[5] tanú3 fia, tanú2 évek óta dolgozott a nyári szezonban a büfében, ő az eljárást segítő1tel 2018. június 21-én létrejött megállapodás alapján, mint a szövetkezet tagja végzett éttermi kisegítő feladatokat.

[6] Az alperes és tanú2 2019. tavaszán megállapodtak, hogy az év nyarán is dolgozni fog a büfében, továbbá megbeszélték azt is, hogy június 15-e környékén, az iskola befejezését követően fog menni dolgozni.

[7] tanú4 és tanú1 2018. nyarán az eljárást segítő1 tagjaként dolgozott a perbeli büfében.

[8] Az alperes minden nyári időszak végén jelezte a nála dolgozóknak, ha tudomást szereznek arról, hogy valaki érdeklődik nyári munka iránt, akkor jelezzék neki ezt a lehetőséget azzal, hogy vele lépjen kapcsolatba annak megbeszélése céljából, hogy milyen feltételek mellett tudná alkalmazni.

[9] Felperes és tanú1 középiskolában osztálytársak és barátok voltak. Felperes tanú1 elbeszélése alapján szerzett tudomást, hogy 2018-ban dolgozott a büfében, felperes jelezte tanú1nak, hogy ő is szívesen dolgozna 2019. nyarán a büfében. tanú1 ezt követően jelezte tanú3nak, hogy „egy osztálytársa” is dolgozna 2019. nyarán a büfében. tanú3 tájékoztatta alperest, hogy tanú1 osztálytársa is jelentkezett nyári munkára, amire alperes úgy nyilatkozott, hogy „rendben van”, amit tanú3 közölt tanú1val és tájékoztatta arról is, hogy 2019. június 15-ére kell a büféhez menni, mert akkor nyit.

[10] tanú1 tanú2nak 2019. tavaszán jelezte, hogy ismét dolgozna alperesnél, továbbá, hogy hozná „egy osztálytársát” munkára jelentkezni az alpereshez. tanú2 tanú1val megbeszélte azt is, hogy tanú1 és ezen osztálytársa 2019. június 14-én fog Helység1re érkezni és szükségük van szállásra. tanú2 mindezekről tájékoztatta az alperest.

[11] tanú1 elmondta a felperesnek, hogy a 2018. évben történt munkavégzéshez milyen iratokra volt szüksége. A felperes és tanú1 Messenger üzeneteket váltottak a büfébeli munkavégzésről, melynek során szóba került a végzendő munka jellege, a bérfizetés módja és összege is.

[12] Az alperes az általa üzemeltetett büfét 2019. június 15-16-ai hétvégére ki akarta nyitni, emiatt tanú2val 2019. június 14-én délelőtt találkozott a büfénél, ahol pakolni kezdtek, továbbá ellenőrizték a büfé berendezését.

[13] Felperest és tanú1t tanú4 vitte Helység1re. A Helység1i szálláshoz érkezve tanú1 telefonon jelezte tanú2nak, hogy megérkeztek, aki megjelent a szállás kulcsaival, azt odaadta tanú1nak és felperesnek és megkérte őket, hogy a kikapolás után találkozzanak a büfénél, mert megmutatja nekik azt és ott egyeztessenek a munkáról az alperessel.

[14] tanú1 és a felperes 2019. június 14-én 18:00-18:30 körüli időben megjelent a büfénél, tanú1 a büfé csukott ajtajait kinyitotta és felperessel együtt bementek a büfébe, ahol tanú2val találkoztak, aki éppen palacsintát sütött. tanú2 mondta nekik, hogy várják meg az alperest,

mert nincs a büfében. tanú2 megmutatta felperesnek és tanú1nak a büfét, majd folytatta a palacsintasütést. A felperes megkérdezte tanú2től, hogy ő is süthet-e palacsintát, amire igenlő választ adott. tanú2 megkérte a felperest, hogy süssön néhány palacsintát a szeme láttára, amit felperes megtett. tanú2 ezt követően otthagyta felperest azzal, hogy süssön palacsintát és elment ellenőrizni a büfé más részében lévő rostlapokat. A felperes a palacsintasütés közben égési sérüléseket szenvedett, amikor a serpenyőben lévő olaj ráfolyt a bal keze II. és III. ujjára. tanú2 ezt követően érkezett vissza felpereshez, kérdésére elmondta, hogy történt a balesete.

[15] Az alperes a balesetet követően érkezett a büféhez, ahol először tanú2val találkozott. Ezután együtt odamentek tanú1hoz és a felpereshez, aki ekkor még mindig a sérült kezét hűtötte a csapnál. Alperes tanú2től megkérdezte, hogy ki a felperes, aki azt válaszolta, hogy ő tanú1 osztálytársa. Az alperes ezt követően megnézte a felperes sérülését, majd égés elleni sprayt adott neki, aki azzal a sérült ujjait befűjta.

[16] A felperest anyja szállította el a baleset helyszínéről autóval a Helység2ban lévő orvosi ügyeletre, onnan a Kórház1ba küldték, ahol a traumatológián 22:00 óra körül ellátták sérülését. Az ellátásról felvett ambuláns lap szerint, felperes elmondása alapján 2019. június 14-én 18:30 körül a munkahelyén munkavégzés közben forró olaj égette meg a bal kéz II. és III. ujját. A diagnózis szerint a felperes a bal kéz II. és III. ujjának II. fokú égési sérülését, a csukló és a kéz k.m.n. fokú égési sérülését szenvedett el. A terápia vizsgálat és hűtőkötés, kontroll 2019. június 15-én.

[17] 2019. június 15-én, a kórházi kontrollt követően felperes és anyja Helység1re utaztak, hogy felperes szálláson hagyott dolgait elhozzák, a büfénél ekkor találkoztak alperessel. Felperes anyja tájékoztatta az alperest, hogy a kórházban a balesettel kapcsolatban felvett ambuláns lapon az került rögzítésre, hogy alperesnél munkahelyi baleset érte a felperest, amit alperes sérelmezett és kérte a kórházi ellátással kapcsolatos iratok részére való megküldését. Ekkor felperes anyja és az alperes között szóba került az is, hogy a felperes fog-e dolgozni az alperesnél, melyet a felperes édesanyja a felperes sérülésének gyógyulásától tett függővé.

[18] Felperes anyja 2019. június 15-én alperesnek megküldte a felperes kórházi ellátásával kapcsolatos iratokat. Az alperes 2019. június 17-én szöveges üzenetben kereste felperes anyját, egyeztetésre hivatkozással kérte visszahívását. Felperes anyja néhány nappal később megküldte alperesnek egy jogász ismerőse segítségével készített megállapodás-tervezetet, mely szerint felperes, mint tanuló az alperes, mint tulajdonos büféjének konyhájában 2019. június 14-én az esti órákban megégette a bal kéz mutató-, valamint középső ujját, másodfokú sérülést szenvedett. A tervezet tartalmazta, hogy a felek a baleset következményét békén úton kívánják megoldani, alperes felperes részére megfizet 450.000 forintot, amely tartalmazza a felperes négy heti munkabérét és a felmerült költséget is. A megállapodásban kitértek arra is, hogy az esztétikai hegek sérelemdíját is magába foglalja a fenti összeg.

[19] Mivel az alperes érdemben nem válaszolt a megállapodás-tervezetre, a felperes anyja a Biztosítótól útján 2019. július 24-én írásban jelezte a felperes sérüléssel kapcsolatos igény érvényesítését a cég1-nek és az alperesnek, mint ügyvezetőnek. A cég1 azt a választ adta, hogy a megkeresésben foglaltak számára nem értelmezhetőek.

[20] Az alperes 2019 nyarán egyszerűsített foglalkoztatás keretében alkalmazta tanú3t, tanú1t és tanú2t.

[21] A felperes keresetében kötelezni kérte az alperest a munka törvénykönyvéről szóló 2012. évi I. törvény (a továbbiakban: Mt.) 166. § (1) bekezdése és 167. § (1) bekezdése alapján a tíz hét határozott időre járó elmaradt munkabér címén 827.000,-Ft mint kártérítés, 2.526,-Ft összegű vagyoni kár mint kártérítés (kötszer és kenőcs ára), valamint a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 6:518. §, 6:519. §, 6:522. § (1) bekezdés, 6:527. § (1) bekezdés, 2:52. § (1)-(2) bekezdés, 2:43. § a) pont rendelkezéseire alapítottnan 150.000,-Ft összegű sérelemdíj és a fenti jogcímeken előterjesztett valamennyi igénye után 2019. június 15-től a kifizetés napjáig járó törvényes mértékű késedelmi kamat, továbbá ügyvédi munkadíjból álló perköltség megfizetésére.

[22] A felperes arra hivatkozott, hogy közte és az alperes között szóban, képviselők útján munkaszerződés jött létre, a felperest tanú1, az alperest tanú3 képviselte. A felek megállapodtak a munkabér pontos összegében, a munkaszerződést határozott időre kötötték. A munkaszerződést ugyan nem foglalták írásba, azonban a felperes 30 napon belül emiatt érvénytelenségre nem hivatkozott, így a felek között az Mt. 44. §-a alapján érvényes munkaviszony állt fenn. Amikor az alperes a büféhez megérkezett, tudta felperesről, hogy kicsoda, nem küldte el, tehát elfogadta a felperes munkavégzését. Felperes az alperes utasítása szerint járt el, melyet tanú2 közölt felé. Eredetileg 2019. június 15-én ált volna munkába, de tanú2től olyan üzenetet kapott, miszerint egy nappal korábban munkába kell állnia, ezért érkeztek 2019. június 14-én a szállásra, majd mentek le a büfébe. A perbeli baleset a büfében folytatott munkavégzés során következett be.

[23] Hivatkozott arra is, hogy alperes magatartása nem felelt meg az Mt. 6. §-ában írtaknak.

[24] Az alperes ellenkérelmében a kereset elutasítását és felperes perköltségben való marasztalását kérte. Az alperes vitatta, hogy akár szóban, akár képviselők útján munkaszerződést kötött felperessel, állította, senkinek nem adott megbízást arra, hogy a munkavállalók felvétele során a nevében eljárjon és velük munkaszerződést kössön. Az alperes hivatkozott az Mt. 42. § (1) bekezdésére, 44. §-ára és 45. § (1)-(4) bekezdéseire, a felek a munkaszerződés minimális tartalmi elemeiben sem állapodtak meg.

[25] Hivatkozott továbbá arra, hogy az alperes az eljárást segítőltel szerződéses viszonyban áll, ezen keresztül alkalmaz diákmunkásokat. Alperes azt sem tudta, hogy a felperes az adott napon meg fog jelenni munkakeresés céljából a büfében és mire alperes a büféhez ért, felperes már megégette a kezét, amire neki senki nem adott és adhatott utasítást, mert tanú1 és tanú2 is csak másnap állt munkába. Valamennyien jogtalanul jártak el, amikor lementek a büfébe az üzemeltető tudta és engedélye nélkül. Felperes tevékenysége betanulásnak sem tekinthető, mivel azt megelőzően munkaszerződést kellett volna kötniük.

[26] Az alperes hivatkozott arra is, hogy felperes a cég1-t szólította fel először 450.000 forint megfizetésére, aminek pontos jogcímét nem jelölte meg. A perbeli büfét nem ezen cég üzemelteti, hanem az alperes egyéni vállalkozóként, felperes tehát azt sem tudta, hogy kivel áll jogviszonyban, annak ellenére, hogy állítása szerint munkaszerződést kötött.

[27] Mivel a felek között munkaszerződés nem jött létre, a baleset eredménye sem tekinthető munkaviszony során elszenvedett sérülésnek, alperes a felperes sérülésének bekövetkezésével összefüggésben semmiféle jogellenes magatartást nem tanúsított.

[28] Az elsőfokú bíróság ítéletével a keresetet elutasította és a Pp. 83. § (1) bekezdése alapján kötelezte a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek 275.000 forint ügyvédi munkadíjat, mely áfa-t nem tartalmaz. A feljegyzett illeték és útiköltség tekintetében kifejtette, mivel az elsőfokú bíróság álláspontja szerint a felek között munkaviszony nem állt fenn, az elsőfokú bíróság ítéletének jogerőre emelkedését követően a felperes részére megállapított munkavállalói költségkedvezményre való jogosultsága felülvizsgálata indokolt, ezért az elsőfokú bíróság ítéletének jogerőre emelkedését követően lesz abban a helyzetben, hogy ezekről rendelkezzen.

[29] Az elsőfokú bíróság elsődlegesen azt vizsgálta, hogy a felperes, mint munkavállaló és az alperes, mint munkáltató között a felperes által hivatkozott munkaszerződés az általa megjelölt módon és tartalommal létrejött-e, aminek bizonyítása a felperest terhelte. Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint - figyelemmel az Mt. 42. § (1) bekezdése, az Mt. 44. §-a, a Ptk. 6:63. § (1) bekezdése, Ptk. 6:63. § (2) bekezdése, az Mt. 45. § (1) bekezdése rendelkezéseire - a felperes ezen bizonyítási kötelezettségének nem tett eleget. A Ptk.6:73. § (1) bekezdésére és a 6:73. § (2) bekezdésre utalással kifejtette, ahhoz, hogy a felek között munkaszerződés vagy akár előszerződés jöjjön létre, tisztázni kell a szerződő felek személyét, majd a kölcsönös és egybehangzó akaratnyilatkozatot kell kifejezésre juttatniuk a megállapodás lényeges kérdéseinek vonatkozásában - az Mt. 45. § (1) bekezdése szerint, az alapbér és a munkakör tekintetében.

[30] Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint a bizonyítási eljárás eredménye alapján felperes nem tisztázta még azt sem, hogy konkrétan kivel kívánt munkaszerződést kötni. Erre a felperes személyes előadása szerint sem a perbeli baleset napja előtt, de még a baleset napján sem került sor. Ezzel összefüggésben értékelte azt is az elsőfokú bíróság, hogy felperes 2019. július 24. napján kelt felszólító levelét nem az alperesnek, hanem a cég1-nek küldte meg, melyben az alperest, mint a cég ügyvezetőjét jelölte meg. Mivel még az sem nyert tisztázást, hogy kik lennének a munkaszerződést esetlegesen megkötő felek, a bíróság álláspontja szerint nem is jöhetett létre közöttük kölcsönös és egybehangzó akaratnyilatkozat a Ptk. 6:63. § (1) bekezdése szerint, ezáltal az Mt. 42. § (1) bekezdése szerinti munkaszerződés, de még a Ptk. 6:73. § (1) bekezdése szerinti előszerződés sem.

[31] tanú3, tanú1 és tanú2 tanúk vallomása alapján azt állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy az alperes - e tanúk által közvetítetten - tanú1 konkrétan meg nem nevezett „osztálytársa” munkára jelentkezési szándékát elfogadta, de a felperes személy szerint nem került megnevezésre. A szerződő felek személyének konkretizálása, mint a szerződéskötés alapvető feltétele tehát, ezek szerint sem történt meg.

[32] tanú3, tanú1, tanú4 tanú vallomása alapján az elsőfokú bíróság megállapította, hogy amennyiben alperesnél első esetben került valaki munkavállalóként alkalmazásra, akkor a konkrét feltételekben az alperessel személyesen kellett minden körülmények között

megállapodnia. A perbeli esetben ilyen, a felek közötti személyes megállapodás a bizonyítékok alapján nem jött létre.

[33] tanú3 és tanú1 tanúvallomása alapján az elsőfokú bíróság megállapította azt is, hogy az alperes a felperessel a munkaszerződés konkrét tartalmára vonatkozó - különösen az Mt. 45. § (1) bekezdése szerinti alaphérré és munkakörre vonatkozó - feltételt nem közölte, ebből következően nem is jöhetett létre megállapodás a munkaszerződés kötelező tartalmi elemei vonatkozásában.

[34] Az elsőfokú bíróság tanú1 tanúvallomása alapján megállapította, tanú3 közölte tanú1-val, hogy a perbeli büfé 2019. június 15-én nyit, ezen a napon kell ott megjelenni, a perbeli bizonyítékok alapján nem találta megállapíthatónak, hogy felperes és tanú1 az alperes utasítására jelent meg 2019. június 14-én a büfében munkavégzés céljából és kezdett el ekkor ott dolgozni.

[35] Az elsőfokú bíróság mindezeket összegezve megállapította, hogy a felperes és az alperes között a felperes által hivatkozott módon és tartalommal nem jött létre munkaszerződés, illetve munkaviszony, munkaviszony hiányában pedig az alperest, mint munkáltatót a perbeli balesetért, illetve az ebből származó károkért felelősség nem terheli.

[36] Az elsőfokú bíróság a felperes által indítványozott szakértői bizonyítást, mint szükségtelent mellőzte. Ezzel összefüggésben kitért arra, hogy erre a bizonyítás felvételre abban az esetben lett volna szükség, ha a felek között munkaszerződés létrejött megállapítható lett volna és így a felperes keresetének összecszerűségébe tartozó kérdések tisztázása céljából a szakértői bizonyítás szükséges lett volna.

[37] A felperes törvényes határidőben benyújtott fellebbezésében az elsőfokú ítélet megváltoztatását kérte akként, hogy a másodfokú bíróság a kereseti kérelmének teljes egészében helyt adva kötelezze az alperest 827.000 forint összegű kártérítés (elmaradt munkabér), 2.526 forint vagyoni kár, 150.000 forint sérelemdíj és ezen összegek 2019. június 15. napjától esedékes késedelmi kamata, továbbá első- és másodfokú ügyvédi munkadíjból álló perköltsége viselésére a Pp. 82-83. § és a 32/2003. (VII.22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés a) pontja alapján azzal, hogy a felperes jogi képviselője áfa fizetésére kötelezett.

[38] A felülbírálati jogkör gyakorlását elsődlegesen a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 383. § (2) bekezdése alapján kérte, másodlagosan a Pp. 381. §-ára hivatkozással az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyzését, és az elsőfokú bíróság új eljárásra és új határozat hozatalára utasítását kérte.

[39] A felperes álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a széles körben lefolytatott bizonyítási eljárás eredményét okszerűtlenül minősítette és abból helytelen jogi következtetéseket vont le. A bizonyítási eljárás eredménye alátámasztotta, hogy felperes az alperessel közvetítő útján munkaszerződést kötött. A tanúvallomások mellett az elsőfokú bíróság nem kellő súllyal értékelte a felek által becsatolt és egyéb bizonyítékként hivatkozott, a tanúktól és az alperestől származó digitális üzenetváltásokat, amelyek a tanúk, valamint az alperes nyilatkozatait gyengítik.

[40] A felperes arra hivatkozott, hogy a bizonyítási eljárás adatai alátámasztották, a felperessel közlésre kerültek a munkaszerződés lényeges tartalmi elemei, a munkaviszony létrejöttének nem feltétele, hogy a munkáltatója pontos nevéről ismerettel rendelkezzen. Nem volt vitatott, hogy a munkakörben megállapodtak az alperessel, annak hiányára az elsőfokú ítélet indokolása sem utal, ebből következően az elsőfokú bíróság csupán a munkabérben való megállapodás hiánya miatt döntött úgy, hogy a munkaviszony nem jött létre. Mivel a tanúvallomások szerint felperes az alperes tudtával és beleegyezésével végzett munkát a baleset idején a büfében, a munkaviszony létrejötte kétségtől megállapítható. A munkaviszony létrejöttét igazolja az alperes balesetet követő magatartása is: a munkaviszony tényét nem vitatta, felperes édesanyjával egyességi tárgyalást is folytatott a kártérítés tárgyában, sőt ő kereste meg édesanyját ezzel kapcsolatban.

[41] Felperes fellebbezésében változatlanul fenntartotta az elsőfokú bíróság által mellőzött igazságügyi orvosszakértői bizonyítás vonatkozásában előterjesztett indítványát a balesettel ok-okozati összefüggésben keletkezett sérülés, valamint annak gyógytartama bizonyítására. Arra az esetre, ha ezen bizonyítás a másodfokú eljárás terjedelmét meghaladná, kérte másodlagosan az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését, mert az elsőfokú bíróság lényeges eljárási szabályt sértett azzal, hogy a Pp. 276. § (1) bekezdésébe ütköző módon a per eldöntéséhez szükséges tények megállapítása céljából az indítványozott bizonyítást mellőzte.

[42] Az alperes fellebbezési ellenkérelmet nem terjesztett elő.

[43] A felperes fellebbezése megalapozatlan.

[44] A másodfokú bíróság megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a Pp. 279. § (1) bekezdésben írtakat nem sértette meg, a bizonyítékokat egyenként és összességükben is okszerűen értékelte, és az általa helyesen felhívott anyagi jogszabályok alapján a tényállásból helytálló jogi következtetést levonva utasította el a felperes keresetét.

[45] Az elsőfokú bíróság a Pp. 380. § alapján az ítélet hatályon kívül helyezésére alapot adó, lényeges eljárási szabályt nem sértett.

[46] A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítélete indokaival egyetértett, azokat részletesen megismételni nem kívánja, a felperes fellebbezésében foglaltak alapján az alábbiakat emeli ki.

[47] A felperes megalapozatlanul hivatkozott arra, hogy a bizonyítási eljárás eredménye alátámasztotta, felperes az alperessel közvetítő útján munkaszerződést kötött. Kiemeli a másodfokú bíróság, alperes következetesen állította, hogy képviselő útján sem kötött munkaszerződést felperessel. Az elsőfokú bíróság a tanúvallomásokat rendkívül részletesen és megfelelően értékelte azzal összefüggésben, hogy az alperes a felperes részére tett-e ajánlatot az alaphér és munkakör tekintetében, továbbá a foglalkoztatás egyéb feltételei vonatkozásában, valamint azzal összefüggésben is, hogy a felek szóban kötöttek-e munkaszerződést. A tanúvallomások értékelésével kapcsolatban az elsőfokú bíróság által kifejtettekkel a másodfokú bíróság maradéktalanul egyetértett. A fellebbezésben foglaltaktól

eltérően a perbeli bizonyítékok nem támasztották alá, hogy alperes közölte a felperessel a munkaszerződés lényeges tartalmi elemeit. tanú1 és tanú3 felperes fellebbezésében hivatkozott tanúvallomása nem támasztották alá, hogy a felek között munkaviszony létrejött és helytállóan állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy a felek képviselő közreműködésével sem kötöttek munkaszerződést.

[48] Ugyanígy nem bizonyítja a munkaszerződés megkötését és a munkaviszony létrejöttét tanú1 és a felperes közötti, a fellebbezésben hivatkozott Messenger üzenetváltás és tanú2 üzenete sem. A tanú1 Messenger üzenetében írottak nem tekinthetők a munkáltató nyilatkozatának, ajánlatának, tanú2 üzenete a munkaviszony létesítése szempontjából releváns körülményeket, tényeket nem tartalmaz és felperes irányában munkáltatói utasításnak nem tekinthető.

[49] Tekintettel arra, hogy tanú2 nem volt az alperes képviselője, megbízottja és munkáltatói jogkör gyakorló sem, megalapozatlanul hivatkozott felperes arra, hogy felperes az alperes tudtával és beleegyezésével végzett munkát a baleset idején a büfében.

[50] Helytállóan fejtette ki azt is az elsőfokú bíróság, hogy a munkaviszony konkrét személyek között jön létre, ugyanakkor a peradatok szerint maga felperes sem volt tisztában azzal, hogy álláspontja szerint kivel létesített munkaviszonyt. Erre való tekintettel megalapozatlanul hivatkozott fellebbezésben arra a felperes, hogy „a munkaviszony létrejöttének nem feltétele, hogy a munkáltatója pontos nevéről ismerettel rendelkezzen”, mert az elsőfokú bíróság nem azt értékelte ezzel összefüggésben, hogy felperes a munkáltatónak állított személy pontos nevét nem tudta, hanem azt, hogy az nem tudta, hogy a kft.-vel, vagy az egyéni vállalkozóval létesített jogviszonyt.

[51] Az a fellebbezésben hivatkozott körülmény, miszerint az alperes „a felperes részére a leutazáskor már szállást biztosított”, a munkaviszony létesítésére vonatkozó megállapodás tényét nem támasztja alá.

[52] Az alperes fellebbezésben hivatkozott azon magatartása, miszerint „a balesetet követően a munkaviszony tényét nem vitatta” és felperes anyjával egyezségi tárgyalást is folytatott a kártérítés tárgyában, nem bizonyítja, hogy maga is úgy tekintette, felperes nála munkaviszony keretében munkát végzett, ennek során szenvedett balesetet. Egyrészt az nem volt vitatott, hogy felperes sérülését az alperes büféjében szenvedte el az, hogy alperes a körülményeket tisztázni akarta, nem tekinthető a jogviszony fennállását elismerő magatartásként. Másrészt amikor alperes az ambuláns lap tartalmáról tudomást szerzett, tiltakozott felperes anyjánál a felperes munkaviszony létesítésére vonatkozó állítása miatt.

[53] Megalapozatlanul hivatkozott fellebbezésében felperes arra, az elsőfokú bíróság csupán a munkabérben való megállapodás hiánya miatt döntött úgy, hogy a munkaviszony nem jött létre, mivel a peres felek között a peradatok semmilyen megállapodás létrejöttét nem támasztották alá.

[54] Mindezekre tekintettel a felperes fellebbezésében előadottak – azok megalapozatlansága miatt – az ítélet megváltoztatására nem adnak okot, ezért a másodfokú

bíróság az elsőfokú ítéletet helyes indokai alapján helybenhagyta és a Pp. 383. § (1) és (2) bekezdés alapján a rendelkező részben foglaltak szerint határozott.

[55] Az alperes perköltséget nem számított fel, ezért a másodfokú bíróságnak a Pp. 82. § (1) és (3) bekezdésében foglaltak alapján a perköltség tekintetében rendelkeznie nem kellett.

[56] A másodfokú bíróság a Pp. 96. §-ban a 97. § -ban, a 98. §-ban, illetve a 102. § -ban írtakra utalva határozott az elsőfokú és másodfokú eljárásban felmerült illetékekről és az állam által előlegezett költségviselésről, figyelemmel arra, hogy felperes a 73/2009. (XII.22.) IRM. rendelet alapján munkavállalói költségkedvezményben részesült.

[57] A másodfokú bíróság a felperes fellebbezését a Pp. 376. § (1) bekezdés alkalmazásával tárgyaláson kívül bírálta el.

[58] A Pp. 365. § (1) bekezdése szerint az ítélettel szemben nincs helye fellebbezésnek.

Győr, 2021. november 23.

Dr.Bartus Erika s.k.
a tanács elnöke

Dr.Mózsa Gábor s.k.
előadó bíró

Dr.Lezsák József s.k.
bíró